

RAFAELOVA ŠKOLA

Tance nág

Renata Štulcová

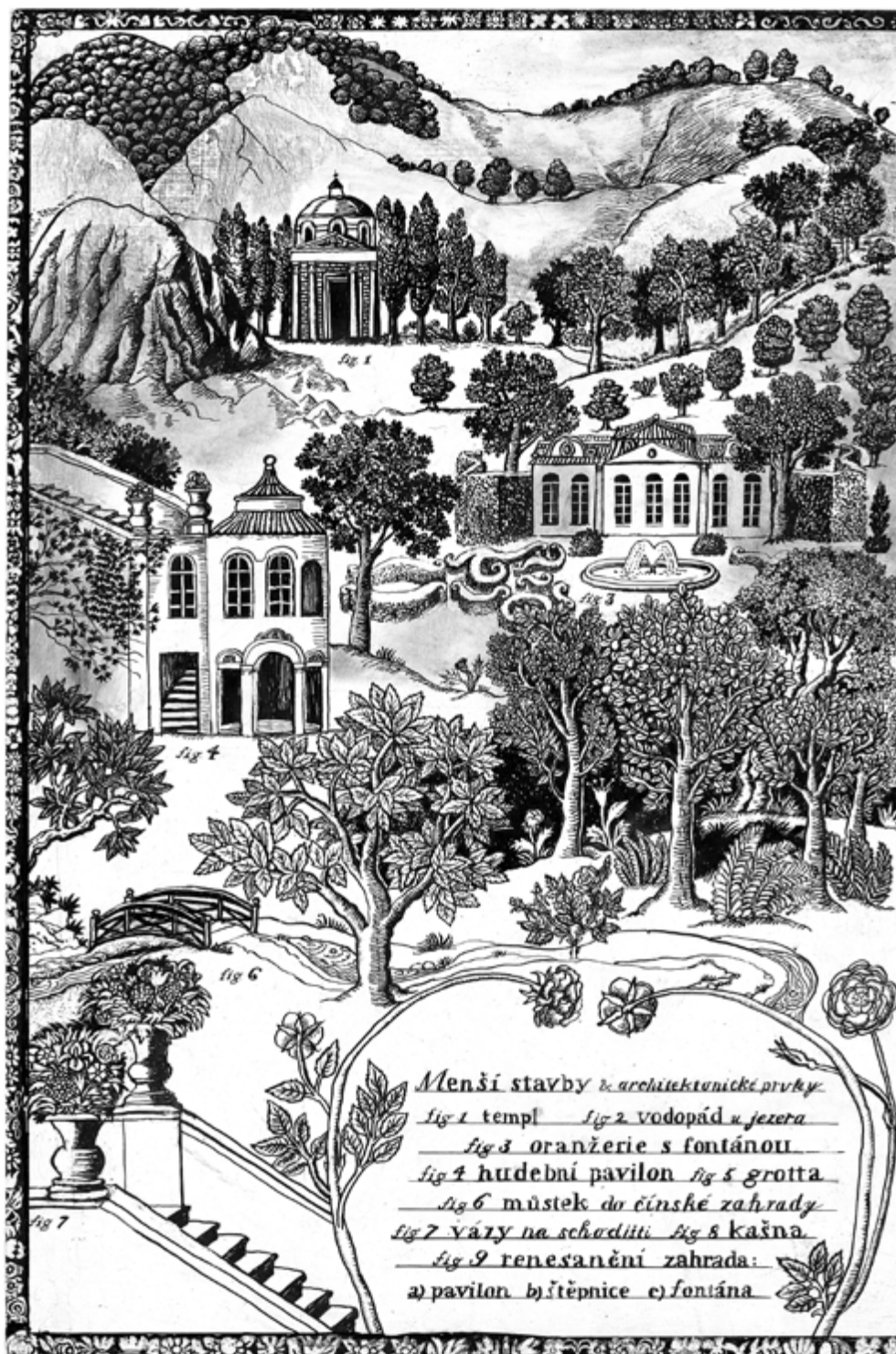

MAITREA

Rafaelova škola

Tance nág

Menší stavby a architektonické prvky

fig. 1 chrám fig. 2 vodopád a jezera

fig. 3 oranžerie s fontánou

fig. 4 hudební pavilon fig. 5 grotta

fig. 6 můstek do čínské zahrady

fig. 7 vázy na schodě fig. 8 kašna

fig. 9 renesanční zahrada:

a) pavilon b) schůdky c) fontána

Číslo
16/
ODDĚL
XXI

RAFAEL
OVA ŠKOLA

Kačí hrad
PODZEMNÍ
ČÁST II. ÚSEK 16/XXI
PLÁN č. 3

Rafaelova škola

Tance nág

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata

Rafaelova škola. Tance nág / Renata Štulcová. -- Druhé přepracované vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2017. -- 235 stran

ISBN 978-80-7500-255-6

821.162.3-31 * 821-93

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 – Česká próza [25]

821-93 – Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2016

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-255-6

Obsah

1. Po metamorfóze strach	1
2. Vyčerpaný salamandr.....	9
3. Pravé věstecké karty	19
4. Pláčící hlas.....	29
5. Před generálkou.....	35
6. Zemětřesení	45
7. Doma.....	55
8. Prvního září.....	65
9. Běsíci a děsíci	77
10. Nemilosrdný horoskop	87
11. Jeskyně krále Basilea	101
12. Soutěžní projekt	111
13. Žádost o ruku.....	123
14. Rada Bílého hada	133
15. Růženín lásky	143
16. Zimní slunovrat.....	153
17. Starý rukopis	165
18. Raymondin	175
19. Tajemství minulosti	187
20. Svátek paní Alby.....	199
21. Tolik nesouladu	213
22. Metamorfóza.....	225

Convolvulus Americanus, flore albo maximo Plin. 2

*Liány svlačce se vlní jako hadí těla, zdobí se mramorovými květy
a v číši z květu podávají lék i bolest.*

Po metamorfóze strach

1.

MARINA PROCITALA S POCITEM, jako kdyby ji někdo vtěsnal do malého kufru. Paže měla svázané, když se snažila pohnout nohama, pohnula se celá a svět se s ní zhoupl. Vylekaně otevřela oči a na vše se rozpomněla.

Metamorphovala jsem se v nágu. Musím roztrhnout vajíčko. Jsem celá zamotaná. Je to brozné...

Nebyla daleko od pláče, když se jí konečně podařilo uvolnit levačku a stěnu vajíčka protrhnout.

Zaslechla Světlanu: „Paní profesorko, Marina se probudila.“

„Už jdeme,“ ozval se syčivý Meluzínin hlas. „Terezko, pojďte nám se spolužačkou pomoci.“

Do Mariny se dala zima. Omotaná vlastním ocasem nebyla schopná pohybu.

Z úst se jí dral dlouhý jazyk, kterým vnímala vůně kolem lépe než nosem. Celým tělem cítila nepatrné záchvěvy vzduchu i zdí a podlahy. Přichází pomoc.

Teď se v tom otvoru jejího vajíčka objevila tvář nágy Meluzíny.

Meluzíniny hnědé panenky byly shora dolů rozděleny světlými čárkami zorníček. Kolem očí měla temně modré lemování,

a jakmile otevřela ústa, kmítal jí v nich hadí jazyk mezi jedovými zuby na místě špičáků.

Když Meluzína s Vanessou a Terezou sejmuly z Mariny měkké vejce, Meluzína spráskla ruce.

„To je ale krásná krajička, zamotaná jak klubko vlny.“

Marina si tak přeležela ocas, že v něm neměla sebemenší cit. Vyplašeně sledovala Meluzínu vztyčenou na dlouhém silném modrostříbrném ocase, který jí vykukoval zpod šatů. Pohybovala se rychle a ladně, stejně jako Vanessa a Tereza.

Rozmotávaly ji a přes pět metrů dlouhý ocas, který jí začínal pod pupíkem, stáčely na velikou postel. Marina se nejistě prohlížela. Modročerné mřížky z šupin měla vyplněny zlatými a světlounce hnědými šupinami. Na spodní, břišní straně ocasu měla zlatavé pruhy štítků k lezení.

Nágy Marinu umyly, oblékly do silné dlouhé mikiny a podaly jí posilňující lektvar, po němž jí přestala být zima.

„Už můžeme dovnitř, paní profesorko?“ ozvala se Médea za dveřmi.

„Jen na chvíličku, Marina musí cvičit,“ dovolila Meluzína štěbetajícímu hloučku.

Marina viděla, že všichni její spolužáci jsou již metamorfovaní a pohybují se rychle a ladně. Přední část i s ocasem udržují vzpřímenou tak, že jsou vyšší než v lidské podobě.

„Koukni, Marino, já jsem chřestýš, ale nemám chřestítka,“ zvedal Vilda špičku ocasu.

„Já přivezu z domova takový umělohmotný po bráchovi, můžeš si ho tam přivázat,“ zatukala si Médea na čelo.

„Ale nebudeš na mě syčet, když ho při plazení ztratím?“ zeptal se Vilda.

„Tak si ho přivážeš pevně.“

„To nemůžu, to mi odumře špička,“ mračil se Vilda.

„Chřestýší nágy se každý měsíc svlékají z kůže a při každém svlékání vám, Viléme, naroste dílek chřestidla,“ upokojila ho Meluzína a všem pravila: „V tréninku jste si vedli výborně, teď musíte nechat svaly odpočinout. Přitom nastudujete něco z literatury o hadích pohybech. Já budu s Marinou zatím cvičit, aby vás dohnala.“

Když sestry osaměly, Meluzína rozhodla: „Začneme se špičkou. Musíš mít cit ve špičce.“ Když Marinu do špičky štípla, Marina sebou cukla. „No vida,“ usmála se Meluzína. „Snaž se jí pohnout.“

Marina nešťastně sledovala špičku ocasu, dávala do ní tolik síly a ono nic.

„Zavři oči a pomysli na své nohy, snaž se pohnout nohama,“ radila Meluzína.

Marina stiskla víčka a pak se komnatou prohnal její dlouhý ocas. Jako neřízená střela smetl židli.

„Au!“ vykřikla Marina a kdyby ji Meluzína nezachytila, těžký dlouhý ocas by ji stáhl z postele.

„Jde ti to,“ pochválila Marinu a se Světlanou ji uložila zpátky na postel. „Teď musíš trénovat pohyb ocasu vleže. Tady jsem ti přinesla přehrávač a sluchátka, pustím ti příjemnou hudbu a můžeš se vleže vlnit. Já se tak za hodinu vrátím. Musím totiž zkontrolovat hlavně Vildu, aby nedělal nějaké vylomeniny. A Marinko, snaž se,“ zvedla Meluzína ukazováček. „Dokud nebudeš umět ovládat své tělo, nepodaří se ti dočasná metamorfóza v člověka.“

Do sluchátek vplouvala perská hudba a Marina dostala nápad: „Světlanu, nemohla byste mě masírovat?“

Strážkyně Světlana přikývla a za chvíli se ukázalo, že to byl dobrý nápad. Marina si konečně začala uvědomovat, že TO není jen nějaký odložený obří ocas krajty, ale že je TO její tělo.

„Jé, to lechtá,“ svíjela se na posteli.

„Ahoj, co to tady vyvádíte?“ objevil se náhle na prahu Puk. A když k němu Marina obrátila rozesmátou tvář, žasl: „Ty jsi ale roztomilá nága. Konečně nevypadáš jako člověk.“

„A jak vypadám? Světlo, podejte mi, prosím, zrcátko.“

Marina si až doposud neuvědomila, že má taky jedové špičáky. A ty oči! Úzké svislé škvírky se jí otvírají v hnědých panenkách stejně jako Meluzíně. A kolem očí lemování.

„Nemusíš se vlastně už malovat,“ pravil Puk a na svých kozích nohách doputoval ke křeslu.

Puku, neměl bys sem chodit,“ ozvala se ve dveřích Meluzína. „Začneš být všem podezřelý. A my potřebujeme utajit pravdu o naší rodině. Marinin otec by to opravdu nezvládl.“

„Ach jo, tak já jdu,“ pravil Puk a zůstal dál sedět a poslouchal Meluzínu, která se věnovala Marině.

„Teď se pokusíš zvednout trup, Marino. Zkus to jako sedy lehy.“

Marina se snažila, ale trup a hlava jí stále zůstávaly na posteli.

„Snaž se dál,“ řekla Meluzína a pak vykřikla: „Pozor.“

Na Marinu něco odporného skočilo. Dopadlo jí to na hrud.

„Ááá,“ zavřískala a celou svou silou se v úleku vztyčila, zavrátavala a sjela z postele Pukovi přímo do náruče. Přitom odvinula konec ocasu tak, že shodila svícen u dveří.

„Co vyvádíš? Vždyť je to jen žába,“ uklidňoval ji Puk.

„Žába?“ kvílela Marina.

„Rosnička,“ zasyčela se smíchem Meluzína a vyděšené zvířátko sbírala z podlahy. „Tenhle šok vždycky zabere. Nemysli si, Marinko, že jsi jediná, na koho jsem ji musela hodit. Zajímavé je, že se s tím nikdy nikdo pak nechlubí, takže se o mé metodě nikdo nedozví. Tak a teď, když už jsi konečně vzpřímená, musíš trénovat lezení. Pošlu ti sem Vanessu a Terezu, je nága geneticky, vše jí jde snadno.“

Marina po jedné straně podpírána Vanessou, po druhé Terezou se snažila rozvlnit své tělo podle nich. Svíjet, odvíjet, vlnit, pak zas rovně posunovat pomocí štítků na břicho... Pozor na dveře, aby mi nepřibouchly ocas. To chci vidět ty úžasné věci, které nágy dove-dou. Já budu ráda, když slezu ze schodů... mračila se a zapomněla na správné pohyby.

„Marino,“ zachytily ji.

„Já jsem...“ Marina zmateně hleděla pod sebe. „Chtěla jsem si stoupnout...“

„To je problém všech studentů kromě rozených nág a nymf. Všichni hledají nohy,“ vysvětlovala Vanessa.

Nadešla večerka a v Hadím hradu se rozhostilo hluboké ticho, Marina doširoka rozevřela hadí oči, doplazila se ke komodě, našla si teplý svetr, který si přetáhla přes noční košili, a potom zatnula zuby a začala zase trénovat.

Jak mi to říkala Terezka: nesmím zapomenout, že i konec ocasu je můj, když lezu, vlním se až do špičky...

Stále to sice nebylo ono, ale dělala pokroky a nálada jí stoupala. *Ráno musím napsat dopis našim*, plánovala si zvesela. *Poprosím Svět-lanu, aby ho hodila do schránky u školy*, říkala si, když se se zíváním sunula do postele.

„Ááá,“ ozval se zdáli tichý pláč, který jako neviditelná studená ruka sevřel Marinino srdce. Ztuhla. Chvilka ticha a pláč přicházel zas. Vycházelo z něj tolik neštěstí a beznaděje, až se Marina strachy rozklepala.

Co to je? Jde to zvenku... Zavlnila se a doplazila k oknu.

Hadím zrakem spatřila dole pohyb, to se střídali elfové, kteří ji hlídají před neznámým útočníkem i zde. Pohlédla vzhůru. Luna ozařovala siluetu hradu a nad ní se nesl ten pláč.

Dívala se na mohutné palácové budovy, na vysoké kulaté a hranaté věže. Byly na sebe nalepeny...

Vnitřek hradu je jako bludiště, napadlo ji. Vtom ji zamrazil další nářek. Co když se v hradu někdo ztratil? A je tam zamčený. Nebo někoho kdysi zazdili a teď straší...

„Nééé,“ další nešťastný sten se vznesl nad věže a strach projel Marině páteří ke špičce ocasu.

„Panebože? Co to je?“ zasyčela, až jí jazyk vyjel z úst. Obrátila se a nemotorně vyrazila z komnaty.

„Vanesso, Vanesso,“ bouchala na vychovatelčiny dveře, „někdo tam je, v hradě, zavřený!“ vyrazila ze sebe, když vychovatelka otevřela. A z ostatních dveří už vykukovaly spolužačky.

„Kde?“ nechápala Vanessa. Nechala se Marinou dovést do komnaty k oknu. A ostatní holky v nočních košilích lezly za nimi.

„Ale tam nemůže nikdo být, v těch křídlech jsou jen prázdné komnaty. Kdyby vás byly tři třídy, všude by tam bydleli studenti. Jděte, Marino, spát. Máte halucinace po metamorfóze, to se stává. Jako nága máte jinak vyvinuté smysly. Vnímáte celým tělem pohyby a vibrace kdekoli v okolí. To někdy právě metamorfovaným nágám působí nesnáze. A vy všechny taky – do postele,“ nakázala děvčatům.

*Opojně voní bazalka, rostlina hadích králů rozdrcená v hmoždíři
z královského rubínu.*

Vyčerpaný salamandr

2.

MÉ PROMYŠLENÉ OPATRNÉ PLÁNY začínají konečně vycházet. Marina je na prahu dospívání. Nejde si toho nevšimnout. Martin si toho všiml, a jak se k ní hned krásně choval. Chtělo by to jim pomoci, dát je dohromady, ale Marina je ještě mladinká, ještě dva roky počkám... Když už jsem čekala ty stovky let, dva roky uběhnou jako mávnutí... A kdoví, co se na Hadím hradě může v následujícím školním roce stát... Marina svým sluchem nágy a vílí princezny zaslechla tajemství, které slyšet neměla... Popřemýšlím, jak bych ji na toto tajemství navedla... Mohlo by ji zničit?

Marina pomalu procitla a opět necítila tělo. Dlouhý silný ocas se skvrnami zlatých šupin, který kolem sebe večer omotala, nemohla nyní rozmotat. Jak by taky mohla, když na ocase stočeném jako hadice spočívala celým trupem.

Co teď? Dneska jsem zase nemotorná, přitom včera večer mi to tak šlo. Včera večer... ten pláč... Marina se zahleděla do okna, kde se vypínaly obrysy paláců a věží ozářené sluncem. Krásný pohled na krásný hrad. Ale včera za tmy... Marinu polechtal po páteři nepříjemný pocit, který se stěhoval až do špičky ocasu.

„Nazdárek, jak to jde,“ nakoukla do komnaty Médea s lišáckým úsměvem ve tváři. Když spatřila Marininy oči barvy smutné čokolády, odušila: „Nejde, vid? Tak si tady zatím prohlížej nový Rafael Express a já dojdu pro profesorku Meluzínu. Byla bych tu s tebou, ale máme tělák.“

Marina natáhla ruku pro časopis.

Mám tam dva články, a jestli ten rozhovor, který se mnou dělal Martin... říkáš si.

Jak ale Rafael Express spatřila, zapomněla dokonce i dýchat. A už jí bylo jasné, proč se Médea tak lišácky usmívá. Na obálce se vyjímaly tři fotografie: její, Světlanina a Médeina.

„Ten školní superman Martin Špačků napsal skvělou reportáž o nás a o tom nerváku na Prosebnu,“ říkála Médea, zatímco Marina s tlukoucím srdcem listovala časopisem. „Nejvíc je tam teda o tobě,“ prozradila Médea.

Marina se chvatně začetla do článku, který vyprávěl tu verzi o událostech na Prosebnu, kterou mu Marina prozradila. Přesně tu, kterou měla naučenou od maminky, aby se nikdo nic nedozvěděl o nich dvou.

Do dveří postupně vstoupily další spolužačky a Kydippé našťavně prohodila: „To by mě zajímalo, kdy s tebou Špaček ten rozhovor dělal?“

„To odpoledne před metamorfózou.“

„Jé, děcka, koukněte, jak se Marina červená,“ posmívala se Veronika.

Marina polkla a zrudla jako vlčí mák.

„To máš teda smůlu, Marino,“ ozvala se zase Kydippé. „Martina jsem si totiž zabrala já. Včera jsme o něm mluvily s holkama před tělákem... Jo vlastně – tys tam nebyla...“

„Nemohla jsem tam být, když jsem se válela ve vajíčku,“ odsekla Marina.

„Děvčata,“ ozvala se z chodby Vanessa.

Musely jít, hádka zůstala otevřená. Kydippé se vyvlnila z komnaty a Marina svým bystrým sluchem zaslechla šepot Veroniky: „Mariny se bát nemusíš, ta bude celý rok ležák.“

Spolužačky odešly na snídani a tělocvik, Marina osaměla jen na chvíli, než se na prahu objevila optimistická Meluzína se stříbrným podnosem v rukou.

S plným žaludkem byl hned svět veselejší, jenže zase potemněl, když Meluzína pravila: „Vanessa mi říkala, že jsi měla v noci halucinace. Nějaké zvuky jsi prý slyšela...“

„To nebyly halucinace. Já ten pláč opravdu slyšela. Tamhle odtud.“

„Ale, Marinko,“ Meluzína ji pohladila po tváři, „nikdo jiný v celém hradu žádný pláč neslyšel... Ty halucinace – to máš následek metamorfózy. Vzkázala jsem profesorovi Fontánovi. Připraví ti na noc byliny.“

Profesor Fontán umí léčit, ale jak přinutit Marinu, aby se pohybovala jako nága, to nevěděl. Proto Meluzína pozvala paní Damiánu, aby se na Marinu přišla podívat.

„Kdo je to?“ zvěděla Marina.

„Profesorka břišního tance, jedna z nejúžasnějších nág. Zná všechnu naši moudrost.“

Marina slyšela jemné cinkání stovek plíšků, cítila, jak se pohybují, cítila vlnění těla silné nágy.

„Vyplázni jazyk a ucítíš ji,“ radila Meluzína.

Marině ze rtů vyklouzla dlouhá vidlice, ohmatávala vzduch a cítila přibližující se cizokrajné vůně.

A potom se již ve dveřích objevila rozvlněná nága Damiána se zeleným ocasem anakondy.

Probodla Marinu svýma černýma očima se zelenou kresbou na místě očních linek a s velkým proutěným košíkem pověšeným na předloktí vklouzla do komnaty.

Damiáně spadaly pod závojem proudy černých copánků. Oděna byla v úboru břišní tanečnice, v černém živůtku a sukni, vše měla posíté zlatými plíšky, které při sebemenším pohybu cinkaly.

„Dobré ráno přejí... ale vy jste krásná krajta,“ poplácala Marinu radostně po ocase. „Překrásně stavěná a ty nádherné barvy. Zjistíme, v čem je problém.“

Damiána odkryla víko košíku a vytáhla malovanou schránku. „Jazykem si, Marino, přivoníte k tomu, co vám nabídnu. Jen tak na vás budou byliny účinkovat.“

Jakmile Damiána schránku otevřela, Marině zavoněla v nose bazalka, a když se do schránky ponořila jazykem, vůně jí pronikla celým tělem a Marina byla náhle lehká jako pírkó.

Damiána jí hleděla upřeně do očí a přitom tiše zabubnovala na maličký bubínek. Marina se v dutých zvucích zavlnila a počala roztáčet ocas. Přitom se zvedala, držela své tělo i ocas jako ladnou labutí šíji. Damiána couvala a Marina sjela z postele jako po skluzavce. Damiána bubnovala stále silněji a do rytmu. Marina se divoce točila, přitom ocas zvedala a opisovala osmičky. Damiána ji vyvedla na prázdnou dlouhou chodbu.

„Jak se jmenuješ?“ zasyčela na ni.

Marina se vlnila zmámená vůní bazalky a rytmem bubnu, nepamatovala si nic, ani své jméno, jako odpověď vystřelila jazyk mezi rty a zasyčela. Damiána se spokojeně usmívala a zavedla ji zpět na lůžko, kde se Marina pohodlně stočila a za doznívajícího bubnování usnula.

„Ona to dokáže, jen potřebuje do krve více ohně,“ zasyčela Damiána. „Půjde se mnou dolů mezi zrozené nág. Za týden ti, Meluzíno, namísto vílí sestřičky vrátím sestřičku nág.“

Omámenou Marinu probudila tichá, jemná, táhlá hudba... Měla chuť se podle ní svíjet a vlnit. Jen kdyby to tak uměla. Kdyby se jen uměla pohybovat jako nága...

Ležák... Veronika o mně řekla, že budu celý rok ležák. Od Kydippé bych to čekala, ale od Veroniky...

Marina otevřela oči plné slz. Ležela natažená na kobercích v komnatě s nádherným stropem vykládaným mozaikami z drahokamů. Kolem byly obloukové východy zakryté závěsy a komnatu osvětlovaly ohně chvějící se v lampách vysekaných z křišťálů.

„No, konečně jsi vzhůru. Maminka to s tou hypnózou nějak přehnala,“ ozval se za ní hlas plný smíchu.

Marina se pootočila a znovu se divila. Na stočeném anakondím ocase za ní seděla Daniela, studentka z tercie.

Ale terciáni se přece metamorfují ve fauny!

„Hele, Marino, mám tě učesat a pak zavolat mamku a princeznu Meluzínu.“

„Kde to jsem?“ vydechla Marina a jazyk jí vystřelil z pusy. Ihned ho stáhla dovnitř a rty sešpulila jako zátku.

Daniela se rozesmála: „S tebou ještě bude legrace. Pootevři pusu, nech jazyk volný. Ty nevíš, že jazyk nám pracuje sám stejně jako žaludek?“

A protože Marina hleděla stále překvapeněji, Daniela mávla rukou. „Pořád tvrdím, že se ve škole učíme zbytečné věci a na důležité se zapomíná.“

Marina poslušně pootevřela ústa, jazyk sám vyklouzl a začal stopovat vůně okolí.

„Nevšímej si ho,“ radila jí Daniela vlnící se k ní po kobercích. „Zapletu ti ty vlasy a pak, než zavolám mamku, ti ještě představím svoje dvě malé ségry. Četly o tobě v Rafael Expressu, jsi pro ně hvězda.“

Daniela splétala Marině vlasy, které jí během metamorfózy vyrostly až pod pás, a vážně rozprávěla: „Tvá sestra princezna Meluzína nás požádala, abychom z tebe udělali za týden nágu. Proto, když tě mamka omámila, královi vojáci tě přinesli sem. Já mám do slunovratu volno, protože jsem čistokrevná nága, nemusím se v nic metamorfovat.“

„Ale chodíš přece do naší školy?“ zasyčela Marina, kterou rozčilovalo, jak jí jde vzduch do otevřené pusy.

„Chodím, protože chci pak studovat a žít mezi lidmi.“

Daniela byla velmi podobná matce Damiáně. Bohaté vlasy měla zapletené do copánků a copánky ozdobně připevněné zlatými sponami s cinkajícími plíšky. Na sobě měla kratinké bolerko ozdobené třpytivými kamínky a pod nahým pasem posazenou sukni z lehoučké látky. Kolem pasu jí cinkala šňůra s drobnými rolničkami.

Když Daniela skončila, Marina se v zrcadle vůbec nepoznávala. Účes z desítek copánků a zlatých spon. Na sobě žluté bolerko s perličkami, stejně zdobenou sukni a těch šňůr perel a náramků! A Daniela stále vyndávala z komod po obvodu komnaty další a další truhličky se šperky.

Dvě malé Danieliny sestry byly devítiletá dvojčata. Marina hleděla z jedné na druhou, připadaly jí obě, jako kdyby se navzájem odrážely v zrcadle. Tak si byly podobné.

„Ahoj,“ pozdravily Marinu ostýchavě a usedly na stočené anakondí ocasy.

„Ahoj, jak se jmenujete?“ zeptala se Marina.

„Simča,“ řekla ta vlevo.

„Kamča,“ řekla ta vpravo.

„Vážně tady s námi budeš?“ zeptala se Simča, ta vlevo.

„Bude,“ ozvala se ode dveří paní Damiána. „Holky, vy jste hrozné drbny, běžte si udělat úkoly.“